CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

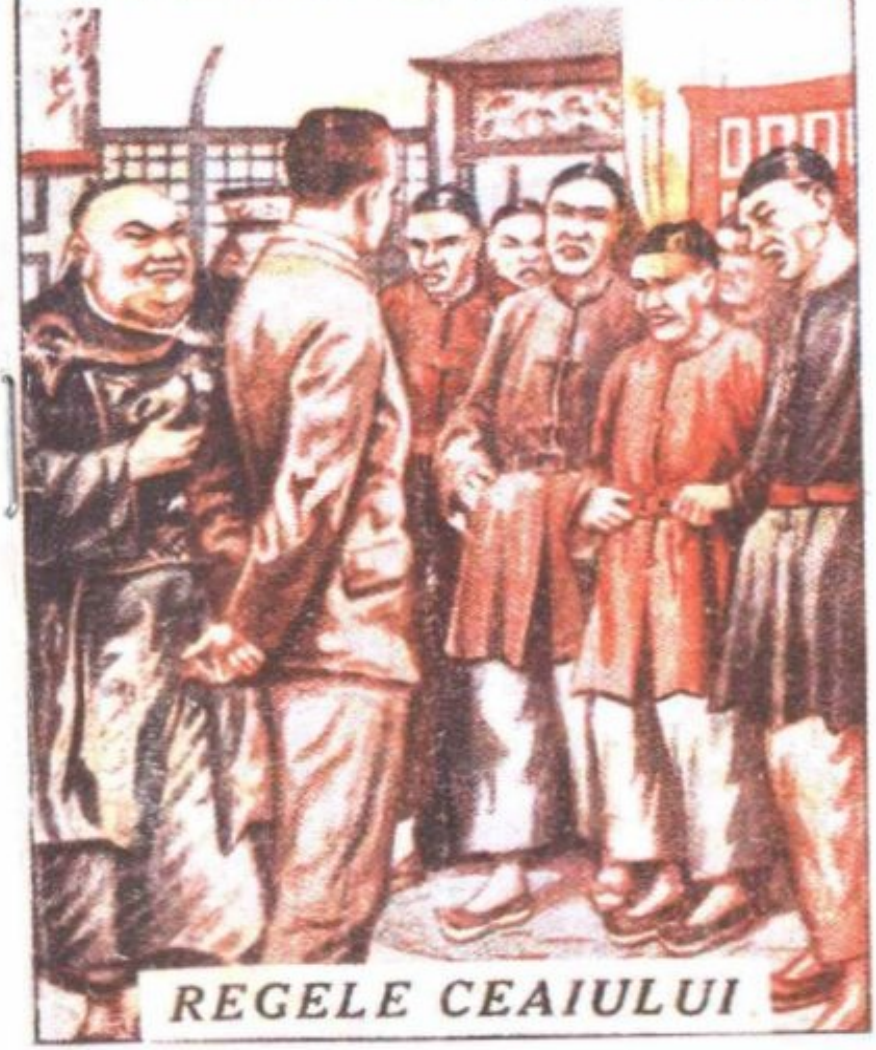

REGELE CEAIULUI

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

REGELE CEAIULUI

Nr. 9

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor

de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Regele ceaiului

Capitolul 1

O gardă personală stranie

Bill Gazon se afla de două zile în Nanking.

Venise ca pasager clandestin din Japonia în Citma, luând-o pe un drum greşit. Zadarnic înfruntase toate pericolele. Se abătuse de pe calea dreaptă şi pierduse urma surorii sale Thea. Găsise găzduire în Nanking la un han mic, ce apartinea unui Malaiez, şi pornise să caute de lucru.

Se adresase întâi la sucursalele firmelor europene şi apoi la negustorii chinezi. Umblase două zile ... dar pretutindeni fusese refuzat şi încetul cu încetul, începu să se îndoiască serios că ar putea căpăta vreodată de lucru. Şi totuşi îi trebuiau parale, ca să continue cu cercetările întru găsirea surorii sale.

E o senzaţie îngrozitoare să te învârtesti ca Alb prin China, fără bani, fără nicio sursă. Tot ai impresia că, din moment în moment, lumea aceea galbenă care te înconjoară te va trânti în ţărâna de pe străzi,

călcându-te cu picioarele. În ochii ceia oblici scapără ura împotriva oricărui intrus... oricărui diavol alb. Bill Gazon îşi întoarse buzunarele pe dos. Nimic, absolut nimic! Nu mai avea niciun ban. nici măcar o lescaie. Ce era de făcut?

Soarta îl amăgise, aducându-1 în Împărăţia-de-Mijloc. Şi acum se afla aci, lipsit de orice venituri, străin în ţară străină. Să nu dispere?

În acelaşi timp, îi era foame straşnic. Băuse ceaiu. Dar ce valorează ceaiul pentru un stomac european flămând?

Bill Gazon se dete jos din culcuş şi se îmbrăcă încet. N'avea niciun rost să-şi tot frământe mintea, ci trebuia să-şi încerce din nou norocul.

Coborî scara, dar nu intră în bar, fiindcă tot nu-şi putea cumpăra nimic. Să roage oare pe gazda-i malaieză să-i împrumute ceva deşi nu ştia când îi va putea achita? Nu, nu! Nu păşi bine în stradă şi fu prins în mulţime, care-l împinse într-o anumită direcţie. Nu întrebă care, căci la ce nevoie? Orişicum, nu ştia încotro să se îndrepte. N'auzea gălăgia de pe stradă, ci doar chiorăitul maţelor sale, iar pe limbă simţea un gust amar. Ochii-i ardeau ca ai unui jucător care a pierdut totul şi, totuşi, nu mai are puterea să se ridice dela masa verde, ci stă cu ochii pironiţi pe bula al cărei joc amăgitor nu mai însemnează nimic pentru el.

Se lăsă purtat de şuvoiul de oameni. Abia după ce ei se îngrămădiră pe o piaţă mare, se trezi din visare şi constată in curând că urma să se săvârsească acolo o execuţie publică. Voi să se depărteze, dar nu putu sparge zidul viu, fiind, dimpotrivă, împins înainte.

Pentru Chinezi, o execuţie înseamnă oarecum o serbare populară, şi vin de departe ca să asiste la ea. În mijlocul pieţii, se aşternuse o rogojină de frunze şi

crăci. Persoanele principale ale spectacolului n'apăruseră încă, dar în curând răsunară sunete de gong. Judecătorul apăru cu asesorii săi şi alţi funcţionari, în veşminte oficiale, fastuoase, precedaţi de o capelă.

La spatele lor venea, bălăbănindu-se, criminalul condamnat la moarte, dus de frânghii de nişte poliţişti. Înghiţise straşnic peste noapte rachiu de orez şi vin de meiu şi habar n'avea că se va despărţi de viaţă. Cânta balade despre bandiţi îndrăzneţi şi fete frumoase.

Poliţiştii îl siliră, fără asprime însă, să îngenuncheze pe rogojină. Nu se vedea încă niciun călău; doar gongurile sunau surd, tot mai surd. Judecătorul se apropie de osândit şi-i lipi urechile cu conţinutul unor castronaşe. Apoi, un funcţionar aduse alt vas, în care Judecătorul îşi muie degetul arătător dela mâna dreaptă zugrăvind o dungă roşie pe ceafa criminalului. După aceea îi vârî în gură o ţigară şi o aprinse.

Delicventul fumă cu poftă, râzând la judecător şi la adunătura de gură-cască. Şi tot nu se arăta niciun călău.

În cele din urmă judecătorul porunci criminalului să-şi aplece capul. Gongurile începură să sune mai tare şi din rândurile privitorilor se ivi pe piaţă un om, care-şi scoase mantaua. Era călăul. Învârti în aer sabia pe care o va fi purtat sub manta şi se apropiă pe la spate de criminal. O ţintire scurtă, un şuier al săbiei ...

Bill Gazon închise ochii. Când îi redeschise, se isprăvise totul. Întoarse capul, înfiorat. Îi pierise foamea. Ar fi fost incapabil să înghită vreo îmbucătură. Se uită curios la ceilalţi privitori. Ce vor fi simţit la oribilul spectacol? Şi citi pe fetele galbene satisfacţia că spectacolul urmase întocmai după program. E drept

că unii dintr'înşii tremurau. Dar era doar destinderea, ca după un match sportiv. Se şi formau grupuri, cari comentau îndemânarea călăului.

Un Chinez pântecos, în veştminte splendide, de sigur vreun negustor bogat, atrase cel mai mult atenţia lui Bill Gazon. Tremura din tot corpul, ridicând mâinile ca spre apărare şi lăsându-le apoi iar jos, inerte. Buzele-i se miscau neîncetat, fără însă ca să articuleze vreo vorbă; închise ochii şi-i redeschise, ca şi cum n'ar fi putut alunga imaginea celor întâmplate.

În sufletul lui Bill Gazon se trezi deodată un interes viu pentru negustorul care avea o atitudine ce nu cadra de loc cu un Chinez şi se înghesui spre dânsul, fără ca, de fapt, să aibă pentru aceasta vreun motiv precis. Negustorul îl observă şi-i zise în cea mai curată englezească:

- E îngrozitor, sir, îngrozitor. Dumneata nu eşti de aceeaşi părere? Yes! O asemenea execuţie publică cred că are o influenţă detestabilă asupra spectatorilor, căci le stimulează instinctele feroce, ceea ce înseamnă un nou regres al civilizaţiei.

-- Dă-mi voie să te contrazic. Criminalul a voit să mă omoare şi să mă jefuiască. A ucis doi oameni din garda mea personală şi acum a căpătat răsplata meritată. Vremuri grele! Nu mai eşti sigur de viaţa ta.

Bill Gazon fluieră printre dinţi. De asta dar era negustorul aşa de surescitat de spectacolul atât de dezgustător unui European, iar nu cum presupusese la început. Chinezul crezu că-l aprobă, zâmbi foarte încântat şi-1 măsură aşa, într'o doară. Zise apoi:

- Mi se pare că eşti străin de meleagurile astea. Esti Englez?

Bill îl lămuri:

- Nu, sunt de alt neam. Am fost recent în Japonia şi o soartă vitregă m'a aruncat aci, fără bagaj, fără nimic. Negustorul îl ascultă cu un interes vădit şi se înclină, onorat de această încredere ce-i se arăta. Apoi, ţinu să facă pe amfitrionul, poftindu-l cu multă amabilitate, aşa cum socotea el că-i dictează cerinţele bunei cuviinţe:

- Îmi dai voie să te rog să-mi fii musafir în casa mea sărăcăcioasă şi să iei parte la masa mea şi mai sărăcăcioasă?

Bill Gazon tocmai chibzuia ce să răspundă, când stomacul îşi manifestă din nou pretenţiile. I se oferea un prilej să-şi potolească foamea.

Zise deci:

- Dacă n'aş cădea povară, cu umila mea persoană, Luminătiei Voastre, v'as urma bucuros, o, nimb al soarelui…!

Peste măsură de măgulit, Chinezul il bătu pe braţ, apoi îl duse puţin mai la o parte, unde bătu din palme.

Imediat apărură niste slugi cu o litieră superbă.

În nenumărate plecăciuni, negustorul invită pe Bill Gazon să se urce şi, la rându-i, luă loc lângă el. O smucire, slugile ridicară litiera şi merseră înainte, în pas legănător.

Negustorul avea darul vorbirii. Bill Gazon află în curând că-I chema San-Ku-Cing, se îndeletnicea cu traficul de ceaiu şi trecea drept unul din bărbaţii cei mai bogaţi din ţară. Domiciliu-i stabil era la Peking; se afla aci doar ca să-ţi inspecteze sucursala. Pe drum, fusese atacat de bandiţi, cari omorîseră doi oameni din garda sa personală, dar putuseră fi respinşi. Unul fusese arestat şi în ziua aceasta executat.

Nu trecu mult şi ajunseră la casa negustorului de ceaiu. Bill Gazon rămase uimit de bogăţia şi fastul ei. Fiecare obiect era o lucrare de artă. Dar şi mai mare fu uimirea lui când negustorul îl pofti la masă. Pe când acesta se servea de tacâmul specific naţional, lui Bill Gazon i se puse unul occidental. Nu se lăsă mult rugat, ci se grăbi să-şi potolească foamea, fără să ştie că, înfulecând sdravăn, onora, cu aceasta, pe amfitrionul său. După terminarea mesei şi a frazelor obişnuite de politeţe, comerciantul luă din nou cuvântul:

- Desigur că vrei să vizitezi ţara şi, după aceea, să te apuci de vreun negoţ? Îţi pot face eu o propunere favorabilă. Eşti European şi mie-mi plac Europenii. Intră la mine în serviciu, în calitate de tovarăş de călătorii. Astăzi este în ţară o atmosferă teribilă. Nimeni nu mai e sigur de viaţa sa. Din cauza aceasta, mi-am şi întocmit o gardă personală. Fii dumneata şeful ei şi, pe cât e de adevărat că-mi zice San-Ku-Cing şi am fost poreclit regele ceaiului, te asigur pe strămoşii mei că o vei duce bine la mine.

Gândurile se precipitau în capul lui Bill Gazon. Căutase de lucru şi iată că-i se oferea acum. I se prezenta prilejul să dobândească sumele ce-i trebuiau spre a căuta pe sora sa. Poate că, în aceste călătorii, ar fi chip să găsească o urmă. Dela sine înţeles că trebuia să accepte. Scăpa dintr'o lovitură din strâmtorarea apăsătoare.

Negustorul continuă să-i vorbească, înşirându-i toate avantagiile ce le avea acest serviciu. Bill Gazon asculta numai cu jumătate ureche. Îi bâzâia prin cap. Ţinea să câştige cât mai repede bani până nu va fi prea târziu, spre a căuta pe sora sa Thea.

Se hotărî deci:

- Yes, mister Ku-Cing, sunt gata să intru În serviciul dumneavoastră.

Regele ceaiului fu încântat de acest răspuns şi asigură din nou pe Bill Gazon că o va duce bine la el şi că nu va avea a se plânge de nimic.

Bill îşi exprimă în urmă dorinţa să vadă garda personală. Fireste, ca îi fu imediat satisfăcută şi, la un semn al regelui ceaiului, un servitor introduse doisprezece indivizi stranii. Bill Gazon îi examină de aproape, după ce negustorul le dete lămuriri asupra Albului care le era încă străin. Erau tot figuri suspecte, vagabonzi, derbedei, oameni cari ei înşişi se îndeletniciseră cu meseria de bandit. Primeau o leafă bună, nu'aveau nevoie să muncească, erau înzestraţi cu armele cele mai bune şi mai moderne şi doar în cazuri de nevoie îşi apărau stăpânul. Bill Gazon îşi făcu, în mintea-i, un mare semn de întrebare. El nu credea că tipii aceştia şi-ar apăra serios stăpînul. Îşi păstră însă pentru dânsul părerea. De, poate că se înşela!

Comunică patronului că mai datoreşte ceva hangiului şi regele ceaiului nu se precupeţi, ci-i dete imediat un avans destul de mărişor. Bill Gazon alergă la vechea-i gazdă şi-şi achită socoteala. Pe drum îşi cumpără tot ce-i era absolut necesar în călătorie după care se înapoiă la regele ceaiului.

N'avea să-şi ia dela nimeni rămas bun şi era vesel că a căpătat prilej de lucru. Gândul că în curând va putea iarăşi porni în căutarea surorii sale Thea îl însufleţea de nou curaj.

Şi, astfel, Bill Gazon deveni comandantul gărzii personale a regelui ceaiului.

Capitolul 2
Tot general

Regele ceaiului plecă chiar a doua zi, înapoindu-se la Peking. Fu o călătorie destul de anevoioasă. În parte fu făcută în bărci, pe râuri, iar alteori întregul grup era tescuit ca sardelele în nişte cotige înguste.

Pe uscat, Bill Gazon călărea întotdeauna lângă litiera în care şedea regele ceaiului. Abia după ce se putură servi de tren, fu ceva mai bine. Greu însă să caracterizezi ca plăcere o călătorie cu trenurile chinezeşti. Pe când întreaga gardă şi slugile stăteau pe culoar şi în diferite compartimente, Bill Gazon şi regele ceaiului şedeau într'un cupeu special, dacă poţi designa astfel compartimentele din vagoanele chinezeşti. Era foarte uimit de cultura regelui ceaiului şi de câte ştia acesta, care colindase mult prin lume. Şi în convorbiri plăcute, clipele se scurgeau repede şi amândoi nădăjduiau să ajungă la Peking fără niciun incident. Până acum nu se înregistrase niciun atac şi Bill Gazon credea că nici n'o să mai fie vreunul, deoarece le era infinit mai uşor bandiţilor să se năpustească asupra unui grup de călători pe râu sau pe şosea decât într'un

tren, care, după toate cele, mai avea şi o escortă. Tocmai voia să comunice regelui ceaiului gândurile sale, când trenul se opri brusc şi toată lumea veni valvârtej. În acelaşi moment. răsunară bubuituri de puşti, strigăte de ajutor şi răcnete de furie.

Trenul fusese atacat pe câmp.

Câţiva bandiţi călătoreau şi ei într'însul şi siliseră pe şef să oprească în punctul unde camarazii lor erau ascunşi şi apoi îl uciseseră. Apoi, întreaga oardă de tâlhari se năpusti asupra pasagerilor: un tablou autentic al Chinei moderne.

Bill Gazon îşi redobândi curând cumpătul. Cu riscul de a fi nimerit de un glonte, se uită pe fereastră afară, spre a-şi da seamă de numărul bandiţilor. Care nu-i fu spaima, constatând că nu va putea apăra vagonul în care se afla regele ceaiului, deoarece avea prea puţini oameni! Aşadar, jos din vagon!

Îşi expuse planul, în toată graba, regelui ceaiului, care tremura ca varga, precum şi gărzii personale. Intenţia sa era să încerce să ajungă la un deal de pe stânga şi să se refugieze acolo ca în tranşee.

Fără a ezita o clipă, Bill Gazon sări cel dintâi din vagon, urmat de regele ceaiului, garda personală şi slugile, îndreptându-se spre deal şi slobozind, în acest timp, focuri în toate direcţiile.

Speriaţi de această ieşire îndrăzneaţă, bandiţii dădură putin inapoi, astfel că Bill Gazon ajunse nevătămat, împreună cu oamenii săi, la colina vizată, unde puse să se ridice la iuţeală o mică baricadă din bolovanii de primprejur, după care toţi se puteau ascunde.

Furioşi, bandiţii trimiseră pe câţiva dintre ai lor cari erau călare, să înconjoare colina, spre a împiedica

fuga celor refugiati acolo. Cea mai mare parte însă a oardei tăbărî pe călătorii cari se apărau încă în şi lângă tren. Unii dintr'însii putură cu greutate răzbi până la coline şi Bill Gazon primi bucuros această întărire a forţelor sale.

După ce tâlharii duseră la adăpost tot ce era vrednic de furat şi trenul arsese, rămânând din el doar fiarele, atacară cu puteri unite colina.

Primul asalt fu respins. Bandiţii împresurară atunci colina, într'un cerc cât mai strâns, şi trăgând necontenit focuri, pricinuind mari pierderi apărătorilor.

Trupa acestora se împuţina din ce în ce.

Deodată, Bill Gazon constată lipsa gărzii personale. Nu văzu pe niciunul dintre cei cari o compuneau şi nici printre morţi nu se afla vreunul. Un zâmbet sarcastic îi flutură pe buze. Pricepea totul de acum. Ocnaşii trecuseră în taină la tovarăşii lor, unde se simţeau, în orice caz, mai în siguranţă decât lângă patron pe colina împresurată. Sau să fi fost vreo legătură între ei şi atacul bine pregătit asupra trenului? Orişicum purtarea lor era foarte suspectă. Dar acum nu era timpul să stai să reflectezi. Comunică repede faptul, regelui ceaiului care, tremurând din tot corpul. se pitulase printre bolovani.

Chinezul îl privi năuc. Ochii aproape să-i iasă din orbite, era lac de sudoare ... iar obrazu-i strălucea în soare ca o bucată de alamă proaspăt lustruită.

Bill Gazon se depărtă, neputând înţelege cum se poate ca unui bărbat să-i fie în aşa hal frică de moarte.

Grupşorul de pe colină se micşora din ce în ce.

Bill Gazon luă o puşcă cu repetitie şi astfel înarmat, alerga de co!o până colo, în toate părţile micii tranşeie, ivindu-se pretutindeni, ochind calm şi descărcând. Rar de vreun glonte îşi greşea ţinta.

Dar ce folos? Grupşorul, care se topea văzând cu ochii, nu putea ţine piept forţei copleşitoare. Dacă nu sosea în curând vreun ajutor, apoi erau pierduţi şi ultimii supravieţuitori. Dar de unde să vie ajutor?

Cu o împuşcătură sigură Bill Oazon svârli un călăreţ din şea. Calul se îndreptă liniştit spre colină. Bill Gazon sări la el şi-1 prinse.

Bill Gazon luă o puşcă cu repetiţie şi, astfel înarmat, alerga de colo până colo, ochind calm şi descărcând. (Vezi pagina 21).

Il năpădi un gând, care-i se înfipse adânc în creier. Calul îl putea salva. Dacă s'ar avânta în şea, îi era cu putinţă să spargă cercul bandiţilor şi să se puie la adăpost. Îşi şi pusese un picior în scăriţă, când

clătină capul, ruşinat de el însuşi. Nu făgăduise să apere viaţa regelui ceaiului? Trebuia să-şi tie cuvântul. Se cuvenea deci să ofere stăpânului, chiar dacă era Chinez, ultimul mijloc de salvare. Voia să-şi îndeplinească datoria până la ultima răsuflare.

Mângâiă încă odată calul care avea să aducă măcar salvarea unuia.

- Haide, mister Ku-Cing, încalecă şi încearcă să ajungi la răsărit! Îţi înlesnesc eu calea, atacând din partea opusă. Regele ceaiului, care, tot timpul, urmărise îngrijorat acţiunea lui Bill Gazon, îi strânse cu bucurie mâinile, îmbrăţişându-1. Apoi încălecă, cu ajutorul lui ..

- Vedeti să ajungeţi cât mai repede într'o localitate de unde să ne puteţi trimite ajutor. Daţi pinteni calului, să alerge cât o putea mai vârtos.

Bill Gazon îşi alcătuise următorul plan: Să năvălească în partea de Vest asupra bandiţilor, ca să le distragă atenţiunea dela regele ceaiului, care urma să călătorească spre Est. În acelaşi timp, cu această ieşire, mai înviora puţin pe cei asediaţi şi poate chiar că ar reuşi să-şi croiască un drum pe jos. Negreşit însă că era o vană iluzie. Iniţiă pe ceilalţi în planul său şi cei împresuraţi ţâşniră ca nebunii în partea de Vest. După aceea, Bill Gazon coborî fuga colina. Bandiţii se adunară repede laolaltă; credeau că au de-aface cu un nebun, dar Bill Gazon nu-i lăsă mult în credinţa aceasta, căci, după ce arma-i se goli de proiectile, o învârti în juru-i, servindu-se de ea ca o măciucă, cu care pocnea în capetele împodobite cu coadă. Bandiţii se repeziră asupră-i, în furie înteţită. El însă nu se intimidă, ci se apăra cu curajul disperării. Trebuia să câştige timp. În curând însă, îi se aruncă un laţ pe la

spate, fu smucit la pământ şi, până să-şi dea seamă ce se întâmplă, fu legat.

Nu mai simţea decât oboseală şi-i era dor de un pat. Îl aştepta însă la bandiţi cu totul altceva, aşa că tocmai acum trebuia să fie cu urechile şi ochii deschişi. Altfel era cu siguranţă pierdut.

Bandiţii îl târîră la căpetenia lor, care-şi zicea cu multă emfază general, titlu ce socotea că-i se cuvine pe drept. Bill Gazon examină cu mult interes pe acest general de bandiţi. Primul lucru ce observă fu că-i lipseau amândouă urechile, fiind tăiate. Ghicea şi de ce.

În tinereţea-i, individul fusese hoţ şi o sentinţă curat chinezească îl văduvise de cele două pavilioane ale urechilor. De răzbunare, el se făcuse general de bandiţi.

Bill Gazon nu trebuia să se astepte, în nici un caz, la vreo graţie din partea lui. Cu toate astea, nu tremura. Pierduse partida. Se avântase plin de speranţă în lume, întru căutarea surorii sale, iar acum era împiedicat să-şi atingă ţinta, din cauza acestei cete.

Pe de altă parte, îl chinuia o întrebare amară: Folosise la ceva sacrificiul său? Să fi putut cel putin regele ceaiului să răzbată?

Generalul privea sarcastic pe captiv şi nu-i adresă niciun cuvânt. După o scurtă consfătuire cu grupul său de şefi, se rosti sentinţa. Călăul se apropiă cu sabia; orice general chinez, fie el şi general de bandiţi, are cu dânsul un călău. Bandiţii trântiră pe Bill Gazon la pământ. El se apără din răsputeri, dar zadarnic.

Să-i fi sunat oare sfârşitul? Deodată, răsună o salvă de foc. Bandiţii săriră în sus, speriaţi, lăsându-şi captivul în voia soartei şi împrăştiindu-se în

fugă, scrâşnind înjurături sălbatice. Bill Gazon ridică, mirat, capul. Văzu năvălind soldaţi ai armatei chineze, după care nu mai ştiu ce se întâmplă cu dânsul, căci îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul. 3
Sub o bănuială neîntemeiată

Când se trezi, Bill Gazon zăcea pe o targă şi un medic militar se ocupa de dînsul. Dintr'o opintire, ce nu-i ceru o sforţare prea mare, se ridică în capul oaselor.

- Multumesc, domnule doctor n'am murit încă de tot.

Ofiţerii cari se aflau de jur împrejur râseră cu hohot. Comandantul se apropiă de el şi-întrebă, politicos, cum se simte, apoi îi oferi o tigară.

Bill Gazon o înhăţă lacom. Îi era foarte bine venită. Povesti ofiţerului tot ce se întâmplase de la atacul asupra trenului. Încheie:

- Cred şi nădăjduiesc că mai sunt în viaţă câţiva cari au participat la luptă şi care pot confirma spusele mele.

Comandantul nu-i puse niciun moment la îndoială cele afirmate.

- Te cred, sir. E vorba numai dacă şi ceilalţi o vor face.

Bill Gazon nu se interesă, deocamdată de înţelesul vag al cuvintelor ofiţerului. Salută cu bucurie pe supravieţuitori. Aşadar, încercarea-i îndrăzneaţă tot folosise la ceva. Mai rămânea întrebarea dacă regele ceaiului izbutise să spargă frontul bandiţilor.

Puse pe ofiţeri în cunoştinţă cu faptul şi cercetă el singur terenul de luptă. Nicio urmă a regelui ceaiului nu era de găsit. San-Ku-Cing va fi reuşit deci să fugă. Bill
Gazon era sincer vesel de aceasta. Îşi îndeplinise conştiincios datoria.

Câţiva bandiţi fuseseră prinşi. Îi examină atent, dar nu recunoscu într'înşii pe niciunul din garda personală. Doi doar din derbedeii cari o compuneau zăceau morti pe câmpul de luptă.

Îşi reluă tot ce-i apartinea din prada ce se luase înapoi dela bandiţi, indicând totdeodată ofiţerului ceea ce aparţinea regelui ceaiului. Dintre servitori, adică din rândul acelora cari nu fugiseră la bandiţi, nu mai trăia nici unul. Nu-i rămase alta lui Bill Gazon decât să aştepte până se vor curăţa şinele de sfărâmăturile trenului ars şi să se suie în altul care să-l ducă în sfârşit la Peking. De astădată, călătoria decurse conform programului, fiind însoţit de o mare parte a soldaţilor cari urmau să predea pe răufăcători autorităţilor din Capitală.

Sosit în Peking, Bill Gazon se interesă repede de casa regelui ceaiului, pe care o cunoşteau toţi. Un servitor îl duse într'un hol mare, poftindu-1 să aştepte.

În sfârşit, veni cineva. Bill Gazon se simţi deodată cuprins de o nelinişte pe care nu şi-o putea explica.

Omul care intrase nu era regele ceaiului, ci fiul său, care era complect îmbrăcat în alb. Aşadar, era

doliu în casă, căci la Chinezi, contrariu ca la noi, albul este culoarea doliului.

- Aş dori să aflu dacă mister Ku-Cing a ajuns cu bine acasă şi mai are nevoie de mine sau vrea să rezilieze contractul nostru - se interesă vizitatorul.

Fiul lui Ku-Cing îl privi scrutător ca şi cum ar fi voit să-i citească în suflet.

Răspunse după aceea:

- Luminatul meu tată a ajuns, ce-i drept acasă, dar din cauza rănilor căpătate în timpul fugii sale şi-a luat sborul la strămoşii săi.

— Aş dori să aflu dacă mister Ku-Cing a ajuns cu bine acasă şi mai are nevoie de mine sau vrea să rezilieze contractul nostru. (Vezi pagina 31).

Bill Gazon ridică ochii speriat. La asta se aşteptase mai puţin ca la orice. Nu-i rămânea decât să-şi exprime condoleanţe şi să plece, căci, desigur. moştenitorul lui Ku-Cing nu-l va opri în serviciu. Dar acela îl rugă să şeadă.

- Avem între noi o socoteală, - zise el cu accent oarecum misterios.

Bill Gazon luă loc, curios ce avea să-i mai spuie bogătaşul. Fiul lui Ku-Cing bătu din palme şi intrară ... câţiva poliţişti, chinezi.

- Dumnealui este acela care a trădat pe tata şi căruia-i se datoreşte moartea lui. Sângele lui San-Ku-Cing strigă răzbunare împotriva trădătorului alb şi fiul său aderă la acest strigăt.

În primul moment, Bill Gazon nu ştiu ce să răspundă la această învinuire absurdă. El să fie trădător ... el care-şi expusese viaţa pentru regele ceaiului? Dar era ridicul.

Poliţiştii însă îl scoaseră cu forţa din casă. Orice împotrivire era de prisos. Fu transportat ca un criminal ordinar la închisoarea chinezească şi îmbrâncit într'o odaie cu gratii, unde erau tot felul de haimanale. Protestele-i nu folosiră la nimic. Ceru să fie dus la consul, dar Chinezii râseră de el. Abia acum îşi dete seamă de primejdia gravă a situaţiei sale. Cunoştea prea bine justiţia chineză... ca să nu ştie ce-l aştepta. Nu putea spera la nicio dreptate. Afară de aceasta, nu stăpânea în aşa măsură limba chineză ca să se poată apăra cu succes, şi nu-i era nici îngăduit să ceară ascultare de martori cari să năruie acuzarea. Şi chiar dacă, se despărţise însă aşa de repede de ultimii supravieţuitori, că n'avusese timp să-i întrebe de domiciliu.

Dar cum se făcuse ca fiul regelui ceaiului să-l încarce de o asemenea bănuială neîntemeiată? Tat-său îi va fi povestit doar cele făptuite de Gazon. Renunţă să-şi mai frământe mintea, căci, ca Alb, n'avea să reuşească niciodată să pătrundă mentalitatea asiatică.

În momentul acesta, ura din tot sufletul China.

Nu-i folosea însă la nimic înverşunarea aceasta. Trebuia să caute să iasă cât mai curînd din .. cuşca sa de maimuţă, deoarece justitia chineză lucrează foarte repede şi el nu era de loc dispus să servească

prosteşte ca obiect de spectacol ca poporul să vadă cum este executat în public un Alb. Avea nevoie de viaţă pentru o misiune mai bună, pe care ţinea neapărat s-o ducă 1a bun capăt. Cu o curiozitate, amestecată cu dezgust, îşi roti ochii prin odaia scundă şi îngustă. Conlocuitorii săi erau puşlamale de toate soiurile: hoţi, bandiţi, contrabandişti de opiu, asasini. Într'adevăr se afla într'o societate “aleasă". Extraordinar de interesantă adunătură! Să fi fost singur aci, s'ar fi liberat repede. Aşa însă îi era teamă să nu-l trădeze derbedeii.

Ce era de făcut? Atât pe cât îi îngăduia cunoştinţa limbii chineze. încercă să lege o convorbire cu tovarăşii de celulă şi în curând află că în pieptul tuturor sălăşluia dorul de libertate, ceea ce era foarte explicabil. Cumpăni deci cum să exploateze întru scopurile sale acest ... nobil" dor. N'avea încotro decât să puie la cale o mică revoltă. Apoi, în timp ce corpul de gardă va avea de furcă s'o potolească, va izbuti el cum să se strecoare din “locuinţa asta gratuită". Ceilalţi n'aveau decât să se ajute cum or şti. Iniţiă la repezeală pe tovarăşii de suferinţi. Toţi îl aprobară. Totdeodată află multe lucruri folositoare, mulţi dintr’ înşii cunoscând foarte bine puşcăria asta după o examinare repetată, în anii cei mulţi petrecuţi acolo.

Fu treabă uşoară pentru el să scoată gratii1e dela fereastră, cu ajutorul celor arestaţi, fără să producă mare sgomot. Apoi, întreaga ceată dete asalt uşii, care nu rezistă năvalei, ci sări din ţâţâni. Cum însă pătrunse afară, pe gang, banda fu primită cu împuşcături de corpul de gardă care sosise în grabă. Se încinse o încăierare aprigă între soldaţi şi cei cari căutau să evadeze. Bill Gazon profită de acest moment de fierbere ca să-si croiască un drum pe fereastră. Se

căţără iute pe acoperiş şi o luă la fugă pe el, tot încovoiat, ca să nu fie văzut. În partea din spre stradă, stătea o santinelă, cu baioneta înfiptă în armă şi - să nu-ţi vie s'o crezi! - distrându-se cu o frumuseţe ga! benă.

Bill Gazon stete pe gânduri. Nu putea rămâne mult pe acoperiş; pe de altă parte însă, din motive explicabile. nu voia nici să turbure pe paznicul legii dela ocupaţia-i atât de plăcută. Era însă silit la o acţiune repede. căci timpul nu-i permitea să zăbovească. Şi iată că-i veni un gând mântuitor.

Pe acoperiş se afla un coş mare, gol. Îl luă, alunecă cu el până la marginea acoperişului, ţinti cu atenţie şi-1 azvârli tocmai în capul perechii îndrăgostite.

Apoi, sări, la rându-i peste coş.

- Pentru cei cari se iubesc e potrivit şi orice bordeiu, după cum sună o veche zicală, Don Juanul meu galben.

Şi, până santinela să-si revie din spaimă şi să-şi scoată capul din coş, Bill Gazon sărise de mult peste zidul închisorii şi era departe de raza puştii. Se opri o clipă să respire. Nu putea alerga prin oraş fiindcă ar fi atras, astfel, atenţia. Merse doar în pas ceva mai grăbit, deşi pământul îi ardea sub picioare.

Ţinea să ajungă în colonia europeană, unde să se adăpostească până a nu se constata că a fugit. Nu cunostea însă Pekingul. Riscă dar şi se adresă unui sergent chinez:

- Ascultă, du-mă, te rog, la vreun consulat !

Sergentul habar n'avea încă de revolta dela închisoare, aşa că nu ezită să conducă pe străin. Mergea însă prea încet pentru Bill Gazon. Acesta îl tot zorea, simţind ca un fel de gâdilici în spate.

- Ci umblă ceva mai repede nobil paznic al legii! Aş dori să ajung până nu se închid portile.

În sfârşit ajunseră la un consulat. Bill Gazon respiră din adânc şi vârî un pumn de ţigări în mâna călăuzei sale, care-1 răsplăti cu un zâmbet.

În curând, fu în faţa consulului, căruia-i povesti pătaniile din Împărăţia-de-Mijloc, rugându-1 totdeodată, să-i dea un stat.

- Afurisită afacere, domnule Gazon! N'ai putea să te ascunzi aci decât la un compatriot şi să dai procură unui advocat să te reprezinte în faţa justiţiei chineze. Cel mai practic ar fi însă să dispari cât mai repede din China şi pentru îndelungată vreme. Pe aci bântuie curente foarte nesănătoase. Prin toate colţurile şi răspântiile clocesc răscoale. Nu se ştie încă ce se va întâmpla. Fericit acela pe care slujba nu-l reţine aci!

Bill Gazon era nevoit să-i dea dreptate. Făcu acum cunoştinţă cu un profesor norvegian, care ţinea prelegeri la universitatea din Peking. Acesta se oferi amabil să-l găzduiască. După ultimele încordări, Bill

Gazon avea nevoie de câteva zile de odihnă, iar după aceea abia să pornească din nou în căutarea Theei. Ardea neapărat să-şi ajungă scopul cu care se încărcase de bună voie. Căci, altfel, ce ştire să dea mamei sale care aştepta cu nerăbdare? Îl pândea însă altă încercare.